

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פרשת פינחס
תשפ"א

סרקו להורדה

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת פינחס תשפ"א – סוד כוחו של פינחס

ערב טוב! שבוע טוב! מה שלומכם?

אנחנו פה בפרשת פינחס תשפ"א וגם י"ז בתמוז, אז אולי נחלק את השיעור לשני הנושאים. ושיהיה גם לעילוי נשמת אמי מורתי, רוחמה מרים בת מו"ר סבי רבי אברהם, זה היארצייט שלה בפרשה הזו, ולכל מי שצריך מעם ישראל.

"הֲנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם". יש כאן בפרשה דברים עמוקים מאד, ואת שתי הסוגיות – המעשה של פינחס, וההכתרה, הבחירה של ממשיד דרכו של משה רבנו, יהושע בן נון. וגם כמובן יש את כל הצייווי על הקרבנות. אז נתחיל.

משה רבנו שכח את ההלכה, כשהיה המעשה של זמרי עם כזבי, שכח את ההלכה. פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן 'ראה מעשה ונזכר הלכה' והלך לשאול את משה רבנו מה לעשות. הוא אמר לו שמי שקורא את האגרת, יעשה את המעשה. זאת אומרת, 'אתה הבנת את המצב, אתה קראת את מפת הקרב, אתה צריך לעשות את העבודה'. הוא לא ציוה עליו אלא ככה ברמז, כי 'אין מורים כן'.

מה היתה הזכות של פינחס, שגדול הנביאים לא זכר את ההלכה והוא זכר את ההלכה ועשה את המעשה, והצליח – ה' הציל אותו מכל שבט שמעון שיכלו לפגוע בו, נעשו לו הרבה נסים, וגם עשה השתדלות בערמומיות דקדושה, כמו שאמרנו בסוף הפרשה הקודמת? ולפי מה שאומרים חכמינו, הוא קנאי בן קנאי. הוא קנאי משבט לוי. "שְׁמֵעוֹן וְלוֹי אֲחִים כָּלִי חָמָס מִכְרֵתֵיהֶם", שהם קינאו לברית וקינאו לה', והרגו את אנשי שכם 'לְפִי חֲרָב' בגלל אחותם דינה. ככה מביאים.

על פי האר"י הקדוש זי"ע, פינחס מורכב משתי טיפות – טיפה אחת מיתרו, טיפה אחת מיוסף הצדיק. "בן פוטי זה" – מה זה "בן פוטי זה"? שפטפט ביצרו – זה מדובר ביוסף הצדיק שהתגבר על יצרו. ו"בן פוטי זה" – מדובר ביתרו שפיטם עגלים לעבודה זרה. היות שיוסף בייסודי, וכל הטיפות עוברות דרך הייסודי, אז מתערבבים שמה מכל מיני שורשים, ובצרוף של שתי הטיפות האלה נוצר פינחס.

ומזה אפשר להבין: יוסף פטפט ביצרו, זאת אומרת התגבר בענין הברית – על זה הוא נקרא יוסף הצדיק, שפרש מעבירה. אז יש פה לפינחס את הירושה הזו מיוסף הצדיק, להיות קנאי לברית. ולקום 'מתוך העדה' – זה יתרו. יתרו היה ראש כל הכמרים של עבודה זרה. לא היתה עבודה זרה שהוא לא עבד, תראו כמה הוא היה שקוע וכמה היה מכובד בעיני עובדי העבודה הזרה. ובכל זאת, כשהבין שלהי יתברך המלוכה, הוא לא עשה שום חשבון לאף אחד, הלך והתגייר, וגייר את בני משפחתו. זאת אומרת, הוא קם מתוך העדה.

תצרפו את שתי הבחינות האלו: לקום מתוך העדה ו'לא לעשות חשבון' כמו שאומרים היום, לאף אחד למען האמת, ולהיות קנאי לברית, שומר הברית כמו יוסף הצדיק – תקבלו את מעשה פינחס. פלא פלאים! פלאי פלאים!

אנחנו תמיד הקטנים אומרים שיש תורשה רוחנית: גם במידות, גם באופי. לפעמים גם בפרצוף רואים שהבן אדם דומה לאבא שלו, לסבא שלו או לדוד שלו. אז התכונות הטובות עוברות בירושה רוחנית, תורשה רוחנית. ולא עלינו, גם המידות שצריך לתקן אותן, גם כן הן עוברות בתורשה.

וככה על ידי זה שבן אדם, נניח הוא כעסן, הוא מתחתן עם אשה שהיא שְׁלֵהּ יותר – אז הילדים כבר לא יצאו כעסנים כמוהו, אלא פחות, בסיעתא דשמיא. נכון שהיום מייחסים הכל לַגֵּנִים, אבל זה החיצוניות של הענין. הַגֵּנִים הם רק הכלים הגשמיים. מה שקובע זה הנשמה, הרוח, הנפש – לא הַגֵּנִים. הַגֵּנִים מרכיבים את הגוף, והם באמת מעבירים תכונות לפי התכנית האלוקית, מה שצריך לבן אדם שנולד, מה שהוא צריך לתקן. פלאי פלאים!

עכשיו באופן כללי, איך זה שמתוך עם שלם רק אחד 'ראה מעשה ונזכר הלכה' והלך ועשה את המעשה? איפה כל האחרים?! למשה רבנו היתה פה בעיה כביכול, כי קטרגו עליו – זמרי קטרגו עליו, אמר: 'מי התיר לך את בת יתרו?', הכוונה לצפורה בת יתרו, 'אה, אם היא מותרת, אז גם כביכול כזבי מותרת', למרות שאין מה להשוות. אבל פה כביכול הוא מצא פגם, כביכול, במנהיג וקטרג עליו – אנחנו קוראים לזה 'קטרוג שווא', אבל קטרוג שווא יכול לתפוס לשעה מסוימת מאיזושהי סיבה, עד שְׁמָה? עד שמתבררת האמת. עד שמתבררת האמת יכולים 'להלביש על בן אדם תיק' כמו שאומרים היום, גם אם הוא לא עשה כלום.

איך זה מתאפשר על ידי ההשגחה העליונה? זה מתאפשר כי יש בחירה חופשית, והאמת צריכה להתברר, ויש תיקון בבירור האמת. אמת – ה' יתברך 'השליך אמת ארצה' ו'אמת מארץ תצמח'. עד שהיא תצמח, בינתיים מה קורה? בינתיים השקר יכול לעשות קטרוגי שווא. ומספיק שיש משהו מן המשהו מן המשהו ממה שאומרים – זה יכול לתפוס זמנית.

נכון, כי משה רבנו התחתן עם בת יתרו, צפורה, 'אהה, בת יתרו. אהה, למה לך מותר ולי אסור?', ככה אמר זמרי בעזות. אבל צפורה התגיירה, וזה גם היה לפני מתן תורה, ככה אומרים חכמים. ולהבדיל אין סוף הבדלות – איזה מעשה עשה זמרי לעיני כל ישראל, כן? זה לא היה לשם שמים, כמו שמחלוקת קרח לא היתה לשם שמים. כל פעם באים ומקטרגים על משה ועל אהרן עם טענות של שררה, של 'לא לְשָׁמָה', מנסים להשחיר את פניו של משה, שזה 'לא לשמה'.

אז כשמשה רבנו – ה'עניו מכל אדם', 'רועה נאמן', "עבד נאמן", גדול הנביאים! משה רבנו הוריד לנו את התורה, היה שליח להוציא אותנו ממצרים, עשה את כל האותות והמופתים, שליח של ה', אין כמוהו! – קטרגו עליו, אז באופן זמני, עד שמתברר הענין, הקטרוג תופס בשביל הבחירה.

מי יתמוך במקטרג? הרשעים תומכים בו. למשל במחלוקת קרח, דתן ואבירם ומאתים חמשים ראשי סנהדראות, שכבר היו מקולקלים – הם נדבקו במחלוקת נגד משה רבנו. אם מההתחלה הכל היה ברור, אז לא היתה מחלוקת ולא היה נסיון ולא היה כלום. לקח זמן עד שהאדמה בלעה אותם. אז קטרוג שקר תופס לזמן מסוים. אבל כשהאמת מתבררת, רואים מי הצדיק ומי הרשע, ולא יכולים 'להלביש' שום 'תיק'.

בסופו של ענין, כמה זמן זה ימשך? תלוי בתיקונים, תלוי בהשגחה, תלוי בגלגולים, תלוי בבחירה, מה צריך להיות, תלוי בבירור. הרי כאן, בכל תיקון כזה יש בירור: 'מי להי אלי', מי לסטרא אחרא? לסטרא אחרא. זה בירור. ככל שהבירור יותר חשוב, יותר כללי – ככה הניסיון יותר כואב, יותר קשה, יותר מטושטש, השקר תופס. קטרוג השווא הזה יכול לתפוס איזה זמן כדי לתת לכל האנשים להתברר – מי הולך אחר קרח או מי הולך אחרי זמרי, ולתת לצדיקים, פינחס בן אלעזר בן אהרן

הכהן, לקום מתוך העדה ולהגן על משה רבנו ולהגן על עם ישראל ולכפר על עם ישראל, לקנא לברית. הוא קינא לברית. הוא קינא לה' יתברך. הוא הפסיק את חילול ה' המזעזע הזה. הפסיק את זה, וזה גרם לקידוש ה'.

ולכן היתה לו סיעתא דשמיא מעל הטבע בתוך הטבע, לא יכלו לגעת בו. שלכאורה 'חייך וחיי אחרים – חייך קודמים', בן אדם צריך לשמור על עצמו ולא להיכנס למקום סכנה. הוא נכנס למקום הכי מסוכן שיכול להיות! נכון שבהלכות מלחמה כתוב שבמלחמה חיל צריך להיות גיבור ולא לדאוג על עצמו, לא לחשוב על משפחתו, אלא ללכת ולבטוח בה' יתברך, ללכת להילחם.

פה לא היתה מלחמה גשמית, אבל היתה פה מלחמה רוחנית, ביצר הפרטי, ביצר הכללי, שהתלבש על זמרי. ופה התבררה האמת. אז פרק הזמן הזה היה מסוכן מאד.

גם היתה בחירה לעם ישראל, לכל אחד, במי הוא בוחר – בזמרי? אולי זמרי צודק חלילה. האם פינחס הוא איזה 'בן פוטי זה', או שהוא 'בן אלעזר בן אהרן הכהן'? מה אנחנו אומרים עליו? הרי קטרגו עליו, כביכול הוא לא מייחוס של עם ישראל, הוא בא מגר, קטרגו עליו.

כתוב: 'היזהרו בבני עניים, שמהם תצא תורה'. מי אלה העניים? 'אין עניים אלא בדעת'. אז תיזהרו מהם. 'מקום שבעלי תשובה עומדין, צדיקים גמורים אינם עומדין' – דוקא בגלל שהוא בא מיתרו היתה לו את העזות הזו.

ייחסו אותו לאהרן הכהן כדי להגיד שהוא כשר – אבל אהרן הכהן, לא היתה לו עזות כזו. איפה אנחנו רואים? במעשה העגל, שלא היתה לו עזות לעמוד נגד כולם. אבל ליתרו, היתה לו עזות לצאת נגד כולם ולהגיד שהוא טעה ולבחור בה' ובתורתו – וזה עבר לפינחס.

באופן כללי אם כן, שום מנהיג בעם ישראל הוא לא אלוך. אסור לעשות אלוך מאף אחד. כולם שליחים משמים, מי יותר טוב, מי פחות טוב. אפילו גדול הנביאים ברגע כזה קריטי שיש מגפה ועם ישראל תחת קטרוג נוראי – הוא לא זכר את ההלכה. זאת אומרת שמשמים לא נתנו לו את הדעת מה להגיד, מה לעשות. אומרים חכמים, כדי שיבוא פינחס ויטול שכרו'. מעניין.

מה זה בא להגיד? שעם ישראל הוא מכלול. פעם זה צודק, פעם ההוא צודק. אין אחד שתמיד צודק. אפילו משה רבנו לא תמיד צדק. למשל במי מריבה הוא היכה את הסלע, לא היה צריך להכות את הסלע. מוזכר בפרשה שלכן הוא לא יכנס לארץ. בני אדם הכי קדושים – הם בני אדם, ויכולים לטעות. רק קודשא בריך הוא להבדיל אין סוף הבדלות – הוא לא טועה.

אז אנחנו האנשים הקטנים, בעולם המודרני שאנחנו חיים בו, צריכים להבין את זה, צריכים עיניים לקרוא את המפה, לראות מה שקורה, למחות.

היום אומרים שיש יתרון עצום בדמוקרטיה שיש את הזכות למחות, לעשות הפגנה. נכון מאד, נכון מאד, נכון מאד. אפשר למחות, אפשר לעשות הפגנה, אבל הנה, זה בא מפינחס הדבר הזה – הוא מחה נגד כולם, נגד כל שבט שמעון, היחידי שְמחה. בזכות זה שהוא מחה, עם ישראל ניצל.

לכן "הנני נותן לו את בריתי שלום", "ברית כהונת עולם", כי הוא כיפר על עם ישראל, כי היה קטרוג קשה והיה צריך זכות, והוא היחידי שאיך אומרים 'קפץ לו הפיוז', כמו שאומרים בלשון בני אדם. הוא היחידי, הוא ה'פיוז'. כיוון שכאן משה רבנו, קטרגו עליו, הקטרוג היה עליו! אז הוא לא יכול היה לנקות את עצמו – בא פינחס וניקה אותו, וניקה ומחה ועשה.

לא שבן אדם צריך לחפש פגמים, לא בזולת, לא במקום העבודה, לא בשום מקום. לא חייבים למצוא שום פגמים. בן אדם צריך שתהיה לו עין טובה ולב טוב, לאהוב את הבריות, לראות את הדברים הטובים. אבל אם בכל זאת רואים משהו לא כתיקונו ואין אף אחד שמוחה ויש ביכולתו למחות, אם הוא גם לא ימחה – נתפס בעוונם ר"ל!

אז הענין של למחות זה דבר מאד מאד חשוב, שהרף לא ירד. אם יש חלילה חילול ה' כללי כזה ואף אחד לא מוחה, ואף אחד לא מבין, ואף אחד לא יודע מה לעשות, אז זה מאד חמור! כמובן שבדור דעה, בדור המדבר, זה עוד יותר חמור, כי אין כמו דור המדבר, אין, בגדלות שלהם – מה שהם זכו, מה שם ראו, מה שהם עברו.

אז גם אנחנו בדור הזה, 'אזובי הקיר', צריכים תמיד לבדוק שלא ירד הרף ולא יהיה חילול ה', לתת דוגמה אישית ולראות שהכל מתנהל כשורה, בעזרת ה'.

עכשיו אנחנו עוברים לעניין של ה'יורש'. מי יוזם את הענין של היורש? לא ה' יתברך, משה רבנו. משה רבנו, אחרי שה' אומר לא שהוא לא יכנס לארץ הוא אומר שצריך למנות מישהו תחתיו, רועה, שלא תהיה העדה כצאן ללא רועה. מעניין – תמיד משה, תמיד לשם שמים, תמיד עניו מכל אדם, תמיד צדיק. פלא פלאים! איזו הנהגה. איזו נקיות.

הוא גם לא קובע מי היורש שלו. מעניין שכאשר עם ישראל בזמן שמואל הנביא רצו מלך – נענשו על זה, ה' יתברך הקפיד עליהם ואמר לשמואל "לא אתָּךְ מָאַסוּ כִּי אֲתִי מָאַסוּ". ופה משה רבנו מבקש יורש שיהיה מנהיג את העדה, רועה על העדה, וה' יתברך לא כעס, וההפך, הוא מינה את יהושע בן נון. שמה זה היה אחרי שנכנסו לארץ והיה צריך להמתין למלכות דוד, ולא המתינו ורצו להיות ככל הגויים. פה משה רבנו לא רצה שהם יהיו ככל הגויים, הוא רצה שעם ישראל, יהיה לו מנהיג שיהיה המתווך בין ה' יתברך לבין העם, כי אם לא, מה יהיה? הוא רועה נאמן, והוא תמיד עבד נאמן.

ה' יתברך בחר ביהושע בן נון. למה בחר ביהושע בן נון? הוא אמר שהוא "איש אשר רוח בו". מעניין המילה הזו 'רוח בו'. יש 'נפש', 'רוח', 'נשמה', 'חיה', 'יחידה'. 'רוח' – רוח אלוקים, זאת אומרת שיש לו דרגה מעבר ל'נפש דַּנְפֶּשֶׁת'. על פי האר"י, בדור שלו רוב האנשים זכו רק ל'נפש דנפש'. תארו לכם, אנחנו לקראת סוף התיקון. אז בן אדם שהוא "איש אשר רוח בו" הוא מעל האחרים.

איך הוא זכה לזה ש"רוח בו"? מאד מעניין! הוא "נער לא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֱהָלִי".

קודם כל, הוא היה כל הזמן צמוד למשה רבנו, היה השָׁמֵשׁ שלו, הוא התבטל לפניו, נדבק בו, היתה בינו לבין משה רבנו התקשרות – 'פני משה כפני חמה, ופני יהושע כפני לבנה', אין ללבנה אלא מאור החמה, אין לה מעצמה כלום. היה מבוטל.

ובזמן שאלדד ומידד התנבאו במחנה, מה הם התנבאו? הם אמרו שמשה מת ויהושע מכניס. יהושע בן נון שמע את זה, רץ למשה רבנו ואמר: "אֲדַנִּי מִנְּשָׁה כְּלָאִם", 'תהרוג אותם! הם מורדים'. מורד במלכות חייב מיתה. וכמובן, משה רבנו אמר לו: "מה? הלואי וכל עם ישראל יהיו נביאים! אתה מקנא לי? מה אתה מקנא לי?". זאת אומרת שהוא היה נאמן, היתה בו התבטלות, נאמנות, מסירות, מסירות גדולה!

מה ההבדל בין אחד ש"לא ימִישׁ מתוך האוהל" למישהו שהוא גם צדיק, כמו קָלֵב למשל או צדיקים אחרים, אבל הם לא היו כל הזמן בתוך האוהל של משה, היו עסוקים בעניינים שלהם? מה ההבדל? יש הבדל? בודאי שיש הבדל! הבדל עצום.

זה שהיה בתוך האוהל ראה ושמע הכל, למד כל רגע מכל תנועה גשמית ורוחנית של משה רבנו, היה בסוד כל העניינים! – מה שגילו לו, יש דברים שלא גילו לו, רק למשה, אבל מה שהיה שייך לו. וכמובן למד ממנו תורה.

"משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע", קיבל את התורה ממשה רבנו. משה קיבל מסיני – תורה אחת, ממקור אחד, לאיש אחד, שזה משה. 'ומסרה ליהושע' – לאיש אחד, לא השתנה כלום, אותה תורה. 'ויהושע לזקנים' – כך אומרים חכמים, אחרי שהתורה עברה ליהושע, אותה התורה שקיבל משה, עכשיו אפשר כבר ללמד את הזקנים, אז יש כבר השתדלות שהתורה לא תשתנה. פלא פלאים.

ומי בחר את יהושע? ה' יתברך בחר אותו, לא משה רבנו, משמים. ה' רואה הכל, יודע הכל, "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום". פלא פלאים. פלא פלאים.

זה מסביר את הענין שבהרבה חסידויות מי שיורש את האדמו"ר זה בן האדמו"ר או כמה בנים מהאדמו"ר, למרות שיש צדיקים בתוך החסידות, תלמידי חכמים עצומים, אולי גם בעלי רוח הקודש. בדורות קודמים היו כאלה חסידים בעלי רוח הקודש. אז למה יורש הבן?

קודם כל, ככה זה בהלכות הרמב"ם. כל מינוי, כל משרה כזו עוברת לבן.

אבל זה מפני שהבן 'לא ימיש מתוך האוהל'. 'מתוך האוהל' – מה שמחוץ לאוהל זה דבר אחד, מה שבתוך האוהל זה דבר אחר.

האם הצדיק הזה הוא אותו צדיק בתוך האוהל ומחוץ לאוהל, או שיש פער? אם הוא בתוך האוהל פחות צדיק מאשר מחוץ לאוהל, ה' ירחם. צריך להיות הפוך – שבתוך האוהל הוא יותר צדיק מאשר מחוץ לאוהל.

אז מי ש'לא ימיש מתוך האוהל' זה הממשיך שרואה את הרבי, רואה את משה רבנו – הוא רואה את הפנימיות דפנימיות יותר מאשר מישהו מבחוץ, שרואה את החיצוניות או החיצוניות דחיצוניות או חיצוניות דפנימיות, הוא לא רואה את הפנימיות דפנימיות.

גם בתוך האוהל לא כל דבר משה רבנו מגלה ליהושע, רק מה שמרשים משמים. ובכל זאת, אין מה להשוות – הקרבה הזו, הקדושה הזו, המוחין, השיתוף, העזרה, האהבה, המסירות, הנאמנות.

ויש חסידויות אפילו שהרעבע נפטר לא עלינו, והילד, הבן היה ילד, ומינו אותו בתור ינוקא. ילד קטן נהיה אדמו"ר. למה? אמרו ש'הודו של אביו שורה בו', אז עכשיו אולי הוא לא יודע להנהיג אז שמו לו עוזרים שיעזרו לו לגדול בתורה ובכל הענינים ולימדו אותו. אבל ככה זה עבר. ויש הרבה כאלה שהיו מנהיגים מופלאים שגדלו גם כן והתבגרו והיו אדמו"רים עצומים. פלא פלאים. פלא פלאים.

עד כאן בענין הפרשה. בענין הקרבנות כבר אמרנו בפרשיות אחרות שזה להעלות את הניצוצות ולתקן ולהמתיק ולכפר. בשביל זה יש קרבנות. בשביל זה יש בית מקדש, להשראת השכינה.

ועכשיו בענין י"ז בתמוז, שלושת השבועות – זמן קשה. הרבי מקוריץ הקדוש זי"ע אמר שצריך להיות בהשתוות הצורה עם בורא עולם בזמן הזה: אם בשמים אין שמחה, אז שגם אדם לא יהיה בשמחה, ישתתף עם השמים – שמי שלא מבין את זה וממשיך את החיים כאילו לא קרה כלום, חלילה ניזוק. אז ללמוד את ההלכות, וללמוד את רוח הענין של שלושת השבועות, שהעינוי של עם ישראל הולך וגובר עד לצום עצמו של תשעה באב.

ועל מה נחרב הבית ועוד לא חזר? על שנאת חינם. בית ראשון – היו שלוש העבירות, עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים, עבירות חמורות ביותר. אבל הבית חזר אחרי שבעים שנה, נבנה בית שני. בבית שני למדו תורה, היו צדיקים, אבל היתה שנאת חינם ביניהם – הבית נחרב, כמעט אלפיים שנה ועוד לא חזר הבית.

עכשיו אנחנו פה במדינת ישראל, ארץ ישראל, בנס, בניסיניסיניסים. יש כאלה שרצו להקים מדינת היהודים לא כאן בכלל, לא בארץ ישראל. אז הכל ה' יתברך גלגל, שזה יהיה בארץ ישראל. ועכשיו אנחנו צריכים אחדות בעם ישראל, ולא שנאת חינם.

יש את התפילה של האחדות – להגיד את התפילה עם כל הלב. ובכלל, בכל מקום שאדם נמצא – לברוח מהמחלוקת ומהגאווה וההתנצחות ולהיות שפל רוח, אוהב שלום, רודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, להיות מתלמידיו של אהרן.

עכשיו אחרי גלות כל כך קשה, שכל העם אפשר להגיד תינוקות שנשבו, אם לא נשבו בגויים, נשבו בדעות כוזבות, מעורבבות, וכן הלאה. ולכולם יש זכויות עצומות, כל מחנה ומחנה יש לו זכויות, "אפילו ריקנין שבך מלאים מצוות כרימון" – להעריך את הדברים הטובים שיש אצל הזולת, לכבד את האנשים. כל אחד משתדל בטח לעשות את הטוב ביותר לפי מה שהוא מבין.

והאחדות זה דבר מאד מאד חשוב – שאין כלי מחזיק ברכה, אלא השלום. אם אין שלום, נשבר הכלי. ה'כלי', זה מלכות ישראל. וה' ירחם, אחרי כל מה שעברנו בגלות, השואה המזעזעת, ועד עכשיו אין שקט ואין שלום עדיין שלם – רק אחדות, אהבה, כבוד, לראות את הטוב, לעבוד ביחד, לעשות לשם שמים וענוה, ענוה. נלמד ממשה רבנו ענוה קצת, לא יזיק לנו.

כל זה, אם אנחנו מאוחדים – אפילו אם עושים דברים שלא צריך או אסורים ר"ל, אנשים שטועים בדרכם משמים – מרחמים, מידת הדין לא פוגעת. למה? יש חיבור. ה' יתברך מאד-מאד מאד-מאד מחשיב את האחדות ואת השלום, מאד.

במיוחד שיש אתגרים קשים מאד לעם ישראל, לעולם כולו, עניני בריאות, וכאן עניני ביטחון, בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו – צריך להיות מאוחדים, שאם לא, טורפים אותנו ר"ל.

עד כאן.

יהי רצון שנעשה תשובה שלמה – תשובה לשם שמים, תשובת כל העולמות כולם, תשובה – תשובה ה"א, ונתבשר בשורות טובות במהרה, ישועות ונחמות, בגאולה השלמה ברחמים.

לחיים, לחיים, לחיים!

להתחזק לעבודתו יתברך!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

בשבח והודיה אינסופיים לבורא עולם יתברך וישתבח שמו לעד

אנו מתכבדים להוציא לאור עולם את הספר הקדוש:

"איש האלוקים"

משנתו של הבעל שם טוב הקדוש זי"ע

כפי שמשקפת מהספר "שבחי הבעל שם טוב".

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

בשעה טובה ומוצלחת הגיעו הספרים מהדפוס!
נשמח מאוד לשלוח לכם ספר הביתה ללא כל עלות.

אנא צרו קשר בטלפון 02-6520002.

תפילה לאחדות עם ישראל

מאת: כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

אמרו נא תפילה זו בכוונה עצומה בכל יום, חוץ מבשבתות ובחגים ובימים שאין אומרים בהם תחנון. אפשר לומר את התפילה מחצות לילה ועד שקיעה.

ריבונו של עולם, רחם עלינו. רחם עלינו ברחמיך הרבים והושיענו. חמול על עמך, חמול על נחלתך. עשה למען שמך! אתה אבינו, אנו בניך, יודעים אנו שרצונך שנהיה מאוחדים כמו אחים נאמנים. יודעים אנו כמה יקר הדבר לפניך, כי על כך נחרב ביתך! והסתרת פניך מאתנו. אנו רוצים לעשות לך נחת רוח אמיתי ואיךסופי. אך אוי לנו, אוי לנו, אוי לנו! אין לנו כח לגבור על יצרנו. אין לנו חכמה, בינה ודעת להילחם מלחמתך ולנצח את יצרנו, אוי לנו שגבר בגלל עוונותינו!

אך הבט נא על אבותינו הקדושים, שירשנו מהם לב טהור ורצון איךסופי לעשות לך נחת רוח. לבנו יודע את האמת, לבנו בוער באהבת ישראל, לבנו בוער באהבת חינוס! אך קשה מפאת היצר להשליט את השגת ליבנו על כל מעשינו, דיבורינו ומחשבותינו!

אנו עושים מאמצים להתגבר ולנצח את היצר, למען עשות לך נחת רוח! אך ריבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שאם לא נתפלל אליך שנצליח, ותשמע תפילתנו, לא נוכל לו! כי רבו תחבולותיו! ואנחנו רק בשר ודם, ואתה מלכנו ויודע את יצרנו! שלח נא לנו לב טהור, לב אוהב, לעבדך באמת! רחם ועזור לנו להגיע לאהבת ישראל אמיתית, שאינה תלויה בדבר! ולא על ידי יסורים וחוליים רעים! חכמינו ז"ל התפללו על ביטול יצר הרע של עבודה זרה, ונענו! בטל נא מעלינו את היצר של מחלוקת ושנאת חינוס, כי דלוננו מאד! אנא רחם עלינו!

יהי רצון מלפניך ריבונו של עולם, שנרצה בלב שלם בתיקונו של כל יהודי, ונתן את כוחנו, את כל נשמתנו, להצלת והצלחת כל היהודים בגשמיות וברוחניות! כי יקר לנו תיקונו של כל יהודי. קרב את כולנו לאהבה וליראה את שמך! מתוך אחדות שלמה!

יהי רצון שנוכל לאהוב כל יהודי באשר הוא, למרות השוני בשורש ובסוגי הנשמות, למרות השוני בדרגות התיקון, למרות כל המכשולים, ונהיה לאגודה אחת, לעשות רצונך בלב שלם! רחם עלינו כי אין בנו מעשים! עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו!